

1. Den första. Om den utkastade Skräddaren.
 Finns i världen något så besatt 2c.
 Den Andra.
 Det var en rascher Ungling 2c.
 Denna nya Wisa är författad och
 till Trycket inlemnad af blinda
 Drängen Carl Sack Ny-
 man från Motala.
 Den Tredje.
 Polkan.
 Tjusad af musikens makt 2c.
 Den Fjerde.
 Jungfrun hon gångar sig åt
 grönskande strand 2c.
 Den Femte.
 Och Far min, salig, han war en
 Skeppare, han, han, 2c.

1. Den första. Om den utkastade Skräddaren.
 Finns i världen något så besatt 2c.
 Den Andra.
 Det var en rascher Ungling 2c.
 Denna nya Wisa är författad och
 till Trycket inlemnad af blinda
 Drängen Carl Sack Ny-
 man från Motala.
 Den Tredje.
 Polkan.
 Tjusad af musikens makt 2c.
 Den Fjerde.
 Jungfrun hon gångar sig åt
 grönskande strand 2c.
 Den Femte.
 Och Far min, salig, han war en
 Skeppare, han, han, 2c.

GS 1417

Fem nya och utsköta W i s o r.

Den Första.
 Om den utkastade Skräddaren.
 Finns i werlden något så besatt 2c.
 Den Andra.
 Det war en rascher Ungling 2c.
 Denna nya Wisa är författad och
 till Trycket inlemnad af blinda
 Drängen Carl Sack Ny-
 man från Motala.
 Den Tredje.
 Polkan.
 Tjusad af musikens makt 2c.
 Den Fjerde.
 Jungfrun hon gångar sig åt
 grönskande strand 2c.
 Den Femte.
 Och Far min, salig, han war en
 Skeppare, han, han, 2c.

W e s t e r w i k.

Tryckt hos E. O. Ekblad & Comp., 1845.

4. På gubbens synne warbt man just aldrig
 bebragen. I soluppgången jag tog mitt märke
 för dagen: Då jag i trappan och kajutsdörren
 hörde smällen, Då war jag säker, att daggen
 föll innan qvällen.
 5. Men blåste vinden, så skummet yde fring
 bogen, Och wägen plöjdes likom en sära för
 plogen, Då tog han snuggan, och helt förnösam
 till sinnes Han satt och talte rätt mången strof,
 som jag minnes.
 6. "En Sjöman, pojke! bär wara qwid uppå
 wägen, Som en abborre, och som en sparf upp
 i sägen; Dwidtänkt och snarwänd, ty annars
 går han och wankar, En redlös Kuta: förutan
 röder och ankar."
 7. "Sin egen kraft bär man: la omhord up-
 på Kutan: Skrif ej på hjelp, då du kan dig
 hjälpa förutan. Lit ej på andra, ty huru ufel
 och lumpen Är ej den Kutan, som jemt skall
 lättas med pumpen!"
 8. "War oförfärad, se faran stinnt uti synen,
 Då hafwets herre drar barstt ihop ögonbrynen,
 War jemt beredd till att möta döden och domen.
 Ty båda komma helt oförtänkt liksom bommen."
 9. Så talte gubben — och detta war bland
 det sista, Hans lefnadsankar, hur starkt det war,
 måste brista; Af döden lät han sig in i hamnen
 bogsera, Och Kutan stö jag i arf af honom,
 med mera.
 10. Men sjömans-prket det stö i botten jag
 låra, Och främst af allt weta hüt, och sen
 mandörerna. Och säkert är att jag än i dag be-
 förutan Annu ej warit min egen herre på Kutan.

8. Fjädridt ill på blommans blad, En vagn
 ling med dig swärfvar glad Och sen af njutning
 du blir matt Han viskar ömt — God natt!

9. O sluta, medan det är tid! Du eljest
 mister hjertats frid. Och frukta såsom flögens
 björn Den listiga Polkörn! —

10. Hjertat vakta, Dansa sakta, Ej betrakta
 — bliden! — Den är het, som solens glöd,
 Och vållar blommans död.

11. Eiden läser alla sår; Men Polkans läses
 ej af år, Det är djupt som hafvets samn Och
 är det år det namn.

12. Polkan sätter allt i brand, Och Söbern
 är det fosterland; Och för Nordens ädla folk Är
 Polkan glädjens folk.

13. Med min tärna öfversäll Jag dansar den
 hvarenda qväll, Och när annat allt jag glömt,
 Jag blott om Polkan drömt. —

14. Lefve Polkan i vår Nord! Den är blott
 för glädjen gjord; Ev om icke Polkan fanns,
 Säg — hvad more dans?

15. Endast lofva. Jag vill lofva Nöjets
 gåfva — Polkan — Den är dansens poesi Och
 som naturen fri.

Den Fjerde.

Sungfrun hon gångar sig åt grönskande strand
 Till att skåda det gyllende haf, Då så hon se
 ett Skepp seglande Uti tralleralsteg, uti bassens
 sej, Med de tre mätroserna upå.

2. Åh, hören S. min godaste moder, Här jag
 nu en af dem! Här jag den med de svartbruna
 lockarna, Uti tralleralsteg, uti bassens sej, Här
 jag den till aldrakraften min.

Den Fjerde.

Den Fjerde.

Den Fjerde.

Den Fjerde.

Den Fjerde.

Den Fjerde.

Den Fjerde.

Den Fjerde.

Den Första.

Den utkastade Skräddaren.

Vinn i verlden något så besatt — san, Sål
 — hvar ska jag så mej hus i natt? — san. Jag
 af harm kan spritta, Djeswulen beställa Och på
 köpet är jag utan hatt; — san.

2. Såsom Skräddare till profession, — san,
 Kan jag både ta och ge reson; — san, Men då
 min Agatha Börjar till att prata, Stämmer in-
 gen ned det höga ton; — san.

3. Hela grälet kom sej denna gång, — san,
 Om en fläsksup, som var något lång — san.
 Jag hann knappast slöna Förrän att min slöna
 War i lufwen på mej med ett språng; — san.

4. Dron, näsa och min arma trut — san Kän-
 ner hennes barbalet förut, — san. Dock bör
 man ej undra, Då hon swor och dundra, Att
 jag råka swara — "Å wet hut! — san."

5. Nu hon börja med en eldtång lå, — san,
 Åh, hvad hon är sakligt sträng ändå: — san,
 Öfver hela kroppen, Ifrån tån till toppen, Åh
 jag pryglad, gul och grön och blå; — san.

6. Trappan, som du wet, är mörk och trång,
 — san, Hindrade mig icke denna gång. — san.
 Jag kom ut på gatan Fort, som sje swa satan;
 Retion trappste tog jag i ett språng — san.

7. Hon kom efter som den wärsta örn, —
 san, Hå mig full i rännsten vid ett hörn; — san,
 Nyp mig och klöste, Tusen eder flöste Och jag
 Ralf som lammet för en björn; — san.